

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν... 15

264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Πρὸ τινων ἐτῶν Ῥώσος εὐγενὴς περιηγεῖτο εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ῥωσίας. Ἦτο περὶ τὰς ἀρχάς τοῦ χειμῶνος· ἡ ἀμαξία αὐτοῦ ἔστη πρὸ πανδοχείου τινος, ὁπόθεν ἐζήτησε ν' ἀλλάξῃ τοὺς ἵππους ὅπως διὰ τούτων μετενεχθῇ εἰς τὸν ἐπόμενον σταθμὸν, ἐνθα ἐσκόπει νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα. Ὁ πανδοχεὺς εἶπεν αὐτῷ νὰ μὴ προχωρήσῃ, διότι ἦτο κίνδυνος. Ἀλλ' ὁ εὐγενὴς Ῥώσος ἐνόμισεν ὅτι ὁ πανδοχεὺς θέλει διὰ τούτου ἀπλῶς νὰ τὸν ἔχῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πλείοντον χρόνον. Εἶπεν ὅτι ἦτο λίαν πρῶτος ἡ ἐποχὴ διὰ λύκους καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς του.

Μετὰ τοῦ ἡνιόχου ἐπὶ τῆς ἀμαξίας ἐκάθητο δούλος τις, γεννηθεὶς εἰς τὰ κτήματα τοῦ εὐγενοῦς, ὃν πολὺ ἠγάπα, καὶ ὅστις ἠγάπα τὸν κύριόν του ὅσον καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του. Ἡ ἀμαξία προὔχῳρει ἐπὶ τῆς τραχυθείσης χιόνος καὶ οὐδεὶς κίνδυνος ἐφαίνετο. Ἡ μικρὰ κόρη εἶπεν εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς: ἀκούω βοὴν μακρινήν. Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ὁ πατήρ, εἶναι ὁ ἀνεμος. Ἡ παῖς κλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἡσύχαζε· ἀλλὰ μετ' ὧ πολλὸν εἶπε πάλιν «Ἀκουσε πάτερ! δὲν εἶναι ἀνεμος.» Ὁ πατήρ ἠκροάσθη καὶ μετ' ὀλίγον ἀνοίγει τὸ παράθυρον τῆς ἀμαξίας καὶ λέγει εἰς τὸν ὑπηρέτην «Οἱ λύκοι φοβοῦμαι μᾶς καταδιώκουσι, σπεύσατε. Εἰπὲ εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τρέχῃ καὶ ἔχε ἔτοιμα τὰ πιστόλιά σου.» Ὁ ἀμαξηλάτης ἔσπευδε ταχύτερον ἀλλ' ὁ ἦχος ἐπλησίαζεν ἔτι μᾶλλον. Ἦτο φανερόν ὅτι ἀγέλη λύκων τοὺς εἶχεν ὁσφρανθῇ. Ὁ εὐγενὴς ἐπειράθη νὰ καθησυχάσῃ τὴν ταραχὴν τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του.

Ἐπὶ τέλους ἡ βοή τῆς ἀγέλης ἠκούσθη καθαρῶς καὶ εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρέτην του «Ὅταν ἔλθωσι καθ' ἡμῶν, πυροβόλησον καθ' ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐγὼ πυροβολῶ καθ' ἄλλου καὶ ἐνῷ οἱ λοιποὶ καταβιβρώσκουσιν αὐτοὺς ἡμεῖς προχωροῦμεν.» Ἀμα ὡς κατεβίβασε τὸ παράθυρον, εἶδε τὴν ἀγέλην ἐρχομένην ὅπισθεν ἔχουσαν ἐπὶ κεφαλῇς μέγαν λύκον ὡς ὁδηγόν. Δύο πυροβολοί

σμοὶ κατέρριψαν δύο ἐκ τῶν λύκων· οἱ ἄλλοι αὐθωρεὶ ἔπεσον ἐπ' αὐτῶν καὶ τοὺς κατέβρωσαν, καὶ συγχρόνως ἡ ἀμαξία ἐπροχώρει. Ἀλλ' ἡ γεῦσις τοῦ αἵματος κατέστησεν αὐτοὺς μανιωδεστέρους, καὶ πάλιν κατέφθασαν τὴν ἀμαξίαν. Πάλιν δύο πυροβολισμοὶ κατέρριψαν δύο, καὶ οὗτοι κατεβρώθησαν. Ἀλλ' ἡ ἀμαξία ταχέως κατελήφθη πάλιν, καὶ ὁ σταθμὸς ἀπέχκε πολὺ. Ὁ εὐγενὴς διέταξε τότε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ἀφήσῃ ἓνα ἐκ τῶν ἵππων του, ὅπως δυνηθῶσι νὰ κερδήσωσιν ὀλίγον χρόνον. Τοῦτο ἐγένετο· καὶ ὁ δυστυχὴς ἵππος ἐβυθίσθη εἰς τὸ δάσος καὶ οἱ λύκοι κατόπιν αὐτοῦ, καταβρώσαντες αὐτόν. Ἐπειτα ἕτερος ἵππος ἀπεστάλη καὶ τὴν αὐτὴν ἔσχε τύχην. Ἡ ἀμαξία προὔχῳρει μετὰ βίας ὅσον ταχύτερον ἠδύνατο μὲ τοὺς δύο ἀπολειπομένους ἵππους, ἀλλ' ὁ σταθμὸς ἀπέχκεν ἔτι.

Ἐπὶ τέλους ὁ ὑπηρέτης εἶπεν εἰς τὸν κύριόν του, «σὰς ὑπηρετήσα ἀπὸ μικρᾶς μου ἡλικίας, σὰς ἀγαπῶ ὡς ἄλλον ἑαυτόν μου· οὐδὲν νῦν δύναται νὰ σὰς σώσῃ εἰμὴ ἐν μόνον· ἀφετέ με νὰ σὰς σώσω, μόνον ζητῶ παρ' ὑμῶν νὰ φροντίσῃτε διὰ τὴν σύζυγον καὶ τὰ μικρά μου τέκνα».

Ὁ εὐγενὴς ματαίως ἐπροσπάθησε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. Ὅταν οἱ λύκοι ἤλθον καθ' αὐτοῦ, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἐρρίφθη ἐν μέσῳ αὐτῶν. Οἱ δύο ἵπποι ἔβαινον σύροντες τὴν ἀμαξίαν, καὶ αἱ πύλαι τοῦ σταθμοῦ εἶχον κλείσει ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν ἡ φοβερά ἀγέλη ἦτον ἑτοιμος νὰ φέρῃ τὴν τελευταίαν καὶ ὀλεθρίαν ἐπίθεσιν. Ἀλλ' οἱ ὁδοιπόροι ἐσώθησαν.

Ἡ καρδιά, ἥτις οὐδόλως συγκινεῖται, οὐδὲ θαυμάζει τὴν γενναίωσιν καὶ τὴν πρὸς τὸν εὐεργέτην εὐλικρινὴ ἀγάπην τοῦ ὑπηρετοῦ τούτου εἶναι πράγματι σκληρὰ καὶ ἀναισθητος, διότι, ὡς λέγει καὶ ἡ Γραφή, «Μερίζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰωάν. ιε', 13). Ἀλλ' ἔτι σκληροτέρα πρέπει νὰ ᾔῃ ἡ καρδιά ἐκεῖνη, ἥτις ἀρνεῖται πᾶν δεῖγμα ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τὴν υπερβάλλουσαν τῆς

γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ» τοῦ θυσιασθέντος ὑπὲρ ἡμῶν ὅτε εἴμεθα ἔτι ἐχθρικῶς πρὸς αὐτὸν διακειμένοι, «ἔτι ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν, (Ρωμ. ε', 8). Καὶ ὅμως ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν πολλοὶ καλούμενοι Χριστιανοί, οἵτινες οὐχὶ μόνον ἀδιαφοροῦσιν ἀπέναντι τῆς θυσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καὶ περιφρονοῦσιν αὐτήν. Ἡ μεγάλη αὕτη ἀθρησκεία, ἥτις καταμαστιρίζει τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν εἶναι τὸ αἷτιον τῶν πολλῶν παρ' ἡμῖν κακῶν, ἅτινα θέλουσιν αὐξάνει πρὸς δυστυχίαν ἡμῶν ἐν ᾧ τὸ αἷτιον τοῦ κακοῦ δὲν ἀποβάλλεται ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν.

ΚΙΝΕΖΩΝ

ΓΑΜΗΛΙΟΙ ΤΕΛΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΗΔΕΙΑΙ

Ἐπειδὴ οἱ Κινέζοι προμηθεύονται ἐξ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ καταστήματος τὰ προικῶα αὐτῶν ἀντικείμενα ὡς καὶ τὰ πρὸς τὰς κηδείας ἀναγκαῖα, τοῦτο εἶναι ἱκανὴ δι' ἡμᾶς δικαιολογία ὅτι συνδέομεν τὰ δύο ταῦτα θέματα, ἅτινα κατὰ τὰς ιδέας τῆς Δύσεως, εἰσὶν ὅλας διάφορα τὸν χαρακτῆρα.

Τοῦ Γάμου ἐν τῷ Οὐρανίῳ Κράτει δὲν προηγείται περιποίησις τις ἢ ἐργολαβία· ἀμφοτέρω τὰ φύλα ἀναπτύσσονται κεχωρισμένως, καὶ πολλάκις βλέπονται τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἀμετάκλητον σύναψιν τοῦ ὕδατος. Οἱ γονεῖς βοηθούμενοι ὑπὸ ἐξ ἐπαγγέλματος μεσαζόντων προσώπων ἢ προξενητῶν, διευθετοῦσι τὰ προκαταρκτικὰ, καὶ μετὰ προηγούμενον συμβούλιον μετὰ τῶν διδασκάλων τοῦ Φεγγαχοῦ, ἢ τῆς Ἀγαθοτυχίας, ὁρίζεται ἡ ἡμέρα τῆς τελετῆς. Ἡ οἰκογένεια τοῦ γαμβροῦ δωρεῖται τὰ ὑλικά πρὸς ἐσθῆτας καὶ τοὺς νυμφικούς πλακοῦντας 400 ἢ 500 τὸν ἀριθμὸν, περιέχοντας τεμάχια χοιρείου κρέατος καὶ ζακχάρους ἐν αὐτοῖς. Ὄταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, ἡ νύμφη παρασκευάζεται διὰ τὴν τελετὴν καὶ κομίζεται ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς αὐτῆς εἰς τοῦ νυμφίου τὴν κατοικίαν. Εἰς τὴν θύραν βασταζομένη διέρχεται ἐπὶ τῶν φλογῶν πυρᾶς, πρὸς ἀποδόξιν παντὸς κακοῦ δυναμένου νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν. Τὰ γαμήλια δῶρα φέρουσιν ἐκτεθειμένα ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, καὶ μουσικὴ συνοδεύει τὴν πομπὴν ταύτην. Οὕτω δὲ ἡ νύμφη μεταβαίνει εἰς τέλεσιν τοῦ γάμου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποροῦσα ποῖος τάχα νὰ ᾔναι ὁ μέλων αὐτῆς κύριος. Αἱ γαμήλιοι τελεταὶ εἰσὶ λίαν ὀχληραὶ, λήγουσαι διὰ τῆς ὑποσχέσεως τῆς δεδομένης παρὰ τοῦ ζεύγους διὰ μικρῶν πότηριων οἴνου ἠνωμένων διὰ ἐρυθρᾶς μεταξίνης κλωστῆς. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν δίδει ἰδέαν τινὰ τοῦ γαμήλιου ἐνδύματος τῆς νύμφης, ἐπικρατοῦντος πάντοτε τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος, ἐν δὲ χρεῖα φορεῖ λευκά. Ὡς πρὸς δὲ τὸν σύζυγον, ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του νὰ φορέσῃ τὰ ἐνδύματα τοῦ μανδραίνου, τοῦτο δὲ δεικνύει τὴν ὑψηλὴν τιμὴν ἣν οἱ Κινέζοι ἀποδίδουσιν εἰς τὴν ἑγγαμὸν κατάστασιν.

Μεταξὺ τῶν πτωχῶν τὸ θάνατον μέρους τῆς τελετῆς πολλάκις ἀποφεύγεται. Ὁ πατὴρ ἀγοράζει σύντροφον τοῦ υἱοῦ του, καὶ ζῇ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ὡς ὑπη-

ρέτις μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους τῆς ἡλικίας της, τότε μισθοῦνται ἐνδύματα, καὶ τὸ ζεῦγος ἐνοῦται, μετὰ τσαύτης πομπῆς καὶ λαμπρότητος ὅσῃν ἡ οἰκογένεια δύναται νὰ παράσχῃ ἐπὶ μίαν ἡμέραν.

Αἱ κηδεῖαι ἐν Κίτῃ εἰσὶν ἐξίσου παράδοξοι. Θεωρεῖται ἀρμόζον λίαν καὶ φιλόστοργον διὰ τὸν υἱὸν βλέποντα τὸν πατέρα αὐτοῦ γηράσκοντα, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ κατὰ τῆμα καὶ νὰ ἀγοράσῃ τὸ ὠραιότερον φέρετρον ὡς δῶρον εἰς τὸν ἡλικιωμένον γονέα του. Οὗτος δὲ μακρὰν τοῦ νὰ προσβληθῇ διὰ τοῦτο, δέχεται αὐτὸ εἰς ἀπόδειξιν τοῦ σεβασμοῦ ἣν ἡ μνήμη του θέλει ἀπολαύει μετὰ θάνατον. Τὰ φέρετρα σχηματίζονται ἐξ ἀρωματικοῦ ξύλου τιμῶνται δὲ 125—750 φρ.



Ὁ νεκρὸς τίθεται ἐντὸς τοῦ φερέτρου περιβαλλόμενος τὰ καλλίτερα ἐνδύματα, ἐν δὲ τῷ στόματι νόμισμα τίθεται δι' οὗ νὰ πληρώσῃ τὰ διόδια εἰς τὴν Γῆν τῶν Ἀπελθόντων. Εἰς τὴν δεξιάν τίθεται κλάδος ἰτέας δι' οὗ νὰ ἀποδιώκῃ τὰ κακόβουλα πνεύματα ἀπὸ τοῦ δρόμου του, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν ῥιπίδιον. Μετὰ τοῦτο ἀναγινώσκεται προσευχή, τεμάχιον δὲ κυανοῦ χάρτου, μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου καὶ τίτλων τοῦ τεθνεῶτος, ἀναρτᾶται ὑπὸ τοῦ υἱοῦ καὶ κληρονόμου αὐτοῦ, ὀδυρομένου ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του. Τὸ φέρετρον σφραγίζεται ἐρημητικῶς, ἐνίστε δὲ ἡ τελετὴ συνελθίζονται ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας. Προσευχαὶ ἀναγινώσκονται, θυσίαι καίονται, καὶ συλλυπητήριοι ἐπισκέψεις γίνονται. Ἡ οἰκογένεια ἐνδύεται πρόστυχον λευκὸν μάλινον ὕφασμα καὶ φέρει ταινίας ἐπὶ τῆς κε-